

Pirkanmaan kirjoituskilpailu 2020
Proosasarja

Sanna-Erika Suorsa:

Kirje Egenille

Hyvä Egen

Tiedän. Huusin silloin lähtiessäni C:sta, että oven sulkeuduttua minua ei enää sinulle ole. Mutta, kuten muistelen sinunkin usein sanoneen: asiat ovat yhdenlaisia vain hetken. Joten ehkä ymmärrät, että tämä yhteydenotto on välttämättömyys, enkä ajattele menettäväni kasvojani, tai että asettaisin sinut mitenkään liian kummalliseen asemaan, kun väylä välillemme jälleen tämän kirjeen kautta muodostuu.

Kun kirjoitan tätä, makaan sairaalassa, valkoisten seinien sisällä valkoisessa sängyssä, puettuna sentään siniseen. Jos asuni olisi valkoinen, minut erottaisi ympäristöstä vain leijuvin kasvoina. Ehkä hiukseni ovat nykyään valkoisuudessaan sävyasteen kohti kellertävää, mutta tämä menee saivarteluksi. Mutta tunnethan sinä minut, tällainen minä olen. Tarkka. Tarkkuudessani ärsyttävä.

No. Se, miksi olen päätynyt sairaalaan on sekä pitkä, että lyhyt tarina. Kerron ensin lyhyen: Sain päähäni mustan kiittävän kiekon. Noin sadanviidenkymmenen kilometrin tuntinopeuteen lämäistyn. Osuma oli tahaton, tai jos ei, niin sitten olemme tekemisissä sellaisen taituruuden kanssa, jota ei ole maanpäällä nähty. Mutta ehkä kerron tarkemmin, minulla on hyvin aikaa ja tiedän, että sinä pidät lukemisesta, vaikka ehkä olet empiväinen, koska kirjoittaja olen minä, lapseksi otettu, joka päätti paiskata oven kiinni mennessään.

Kun lähdin C:stä minä halusin tällä kertaa muuttaa kaiken. Halusin irrota kokonaan kylästä, historiasta, tutuista ihmisistä, metsän puiden nimistä, lintujen pesimäpaikoista, karhun reviirin väistöliikkeestä ja siitä kaikesta, mitä elämä C:ssä piti sisällään. Huomaatko, en edes halua kirjoittaa kylän nimeä, vaan lyhennän sen C:ksi. Jos kirjoittaisin nimen kokonaan, luulen, että minut valtaisi sellainen suru, että tämä suuren kaupungin keskussairaala joutuisi tulvan valtaan ja meidät kaikki siniseen puettut täytyisi evakuoida pienillä veneillä. Kuvittele sitä näkyä! Pieni venepataljoona täynnä puolikuntoisia ihmisiä, hengityskoneita, kipsattuja raajoja, keskenjääneitä

leikkausavohaavoja. Ihmiset yrittäisivät pidellä suoliaan tai putoilevia aivojaan istuessaan pienissä veneissä ja minä vain itkisin. Lääkärit tekisivät tilanteessa parhaansa, mutta ihmisiä hekin vain ovat.

Kun siis lähdin, lähdin irtoamaan ja unohtamaan, ajatuksenani oli kulkea niin kauas, kuin mahdollista. Ajoin vihreällä polkupyörälläni Deden kahvilalle ja odotin iltalinjaa. Iltalinjalla ajoin 300 kilometriä, päädyin juna-asemalle ja ostin lipun. Huomasit varmaan, että kylän kassasta oli hävinnyt rahaa. Se olin minä, sen varmaan arvasitkin. Nousin junaan. Istuin junassa. Päädyin kaupunkiin. Nousin junasta, jäin kaupunkiin- ja rakastuin. Niin olin päättänyt ja niin tapahtui.

Muistatko Egen, kun kerran puhuimme rakkaudesta? Sinä sanoit matalalla äänelläsi, että rakkaus on läpilyöty leima, se sävyttää jokaisen hengittävän solun ja saa näkemään kaiken toisin. Muistan, etten saanut kiinni ajatuksestasi, en tiennyt mistä puhuit. Näin sinun hymyilevän partasi uumenissa, jotenkin vinosti, kuin sinulla olisi ollut tämä tieto – ja se kaikki olisi joskus viety sinulta riuhtaisemalla pois. Et sinä kertonut tarkemmin, ei sinun tarvinnut. Osasin lukea äänestäsi, että tuo jokin kaunis asia on sellainen, joka aiheuttaa sellaista kipua, ettei siitä sitten sen enempää.

Minä tapasin hänet sattumalta, tavallisessa kadunkulmassa tavallisena tiistaina, seuraavana päivänä kaupunkiin saapumiseni jälkeen. Olin onnistunut hankkimaan ikkunattoman kivijalka-asunnon keskikaupungilta. Hirveä meteli, kolina, rätinä, piippaus, hurina ja ihmisäänien sekasortokuoro, varsinkin viikonloppuisin. En ollut osannut koskaan aiemmin arvostaa hiljaisuutta, mutta nyt ne sattuman tarjoilemat pienet yhtäkkiset tauot tuossa kaikessa – jossain vaiheessa aloin piirtämään ovenpieleen pieniä tähtiä aina hiljaisuuden yllättäessä; nojasin seinään, piirsin tähtiä, annoin korvieni levätä ja hengitin niin kauan kuin sitä kesti. Ei se koskaan kestänyt kovinkaan kauaa, mutta päivien myötä tähtiä syntyi tähtien viereen ja ne muistuttivat minua niinä hetkinä, kun korvani eivät meinanneet kestää, että hiljaisuutta on – ja sitä tulee vielä olemaan. Nyt minun täytyy hetkeksi lopettaa, kuulen metallikärkyjen kolinan käytävällä. Se tarkoittaa lääkkeiden jakoa. Minäkin saan osani. Toivon, että Vera on

vuorossa. Hänellä on ranteeseen tatuoituna pieni musta lintu, ajattelin kysyä häneltä siitä, jos tilanne vaikuttaa sopivalta. Sinä tiedät, miten utelias minä olen yksityiskohtien suhteen. Jatkan kirjoittamista sinulle Egen vähän myöhemmin. Minulla on vielä paljon sanottavaa. Kerron myöhemmin hänestä, jonka kohtasin, johon rakastuin. Luulen, että myhäilet siellä, kun minä puhun rakkaudesta, puistelet päätäsi hitaasti ja päästät ilmaa tuhisten nenästäsi. Kyllä minä sinut tiedän!

Sairaalan yllä leijuu tiheä sumu. Tarkkaetäisyyksiset rakennuksia ympäröivät puut eivät heilu, on yö. Huoneessa 79, sängyssä 2, nukkuu jääkiekon päähänsä saanut nainen. Hänen keltaiseen taivuttavat hiuksensa ovat tyynyllä kuin levinyt olkikasa. Se, mitä emme näe, on naisen uni. On mentävä lähemmäs, liuettava seinien läpi, asetuttava melkein kiinni, keskityttävä hengityksen rytmiin ja sulauduttava nukkujaan. *Vanha öljytynnyri*. On suostuttava vain katsomaan ilman ennakointia, nähtävä unennäkijän näyt sellaisena kuin ne tarjoillaan. *Askeleita*. Unohdettava se, että täytyisi tietää tai hallita. *Maa rahisee, tuoksuu syksy, joku itkee*. Upottava osaksi unta, oltava se.

Vanha tynnyri on täytynyt ulkorakennuksen syöksyputken alla sateesta. Vesi tulvii ylitse, valuu maahan, kulkee sinne, minne maa viistää, ohi kivien, rautalapion, sahapukin, ruostuneen sirkkelinterän. Joku kävelee, kantaa jotain, pysähtyy, kumartuu. Askeleet palaavat, ovat nyt nopeammat, kevyemmät. Itku. Se ei kulje askeleiden mukana, se jää paikoilleen. Lapsen itku. Etääntyvät askeleet. Sateen ääni on on kuin jyrinää osuessaan peltikattoon. Joku avaa oven. Askeleet ovat jo kadonneet kauas. Olemmeko me tuo lapsi? Isot lämpöiset kädet tarttuvat meihin ja nostavat sisälle, pois sateesta, joka tunkeutuu suuhun, nenään, poskia pitkin valuvana korviin. Meistä tuntui hetken, kuin olisimme hukkuneet.

Tässä kohdassa me irtoamme unesta, emme pääse enää mukaan, ehkä suuri näkymätön portsari heitti meidät pihalle liikaa nauttineina, ehkä uneksijakaan ei muista untansa tästä eteenpäin. Me kohoamme irti, leijumme kohti kattoa, näemme ihmisen valkoisessa sängyssä, olkihiukset, jotka ovat nyt tarttuneet hikisenä kiinni otsaan ja me jatkamme matkaamme ulos rakennuksesta, kosketamme sumua, olemme sumua. Katoamme.

Hei Egen. Tässä minä taas olen. Vera ei ollut vuorossa, joten en voinut kysyä linnusta. Minä nukahdin lääkkeen ottamisen jälkeen, taisin nähdä paha unta, tuntui ihan siltä, kun heräsin. Muistatko, kun näin lapsena painajaisia? Heräsin keskellä yötä ja huusin niin, että kerran naapurin Asla tuli haulikon kanssa paikalle – luuli, että jotain kamalaa tapahtuu. Muistatko? Sinä kerroit Aslalle, että Edla se vaan näkee unia niin että raikuu. Se oli jotenkin lohdullista. Et säikähtänyt huutoani, vaikka se toistui ja toistui. Minä vain näin unia niin että raikuu. Kerran Asla kertoi minulle, että on alkanut nukkua pumpulia korvissaan, sen verran hurjaa unennäköä kuulemma kuuluu naapurista. Hän kertoi sen ystävällisesti, heinää suupielessään heilutellen. Kyllä tähän maailmaan mahtuu, kaikenlaista, niin hän sanoi, ja muistan, miten hyvältä siinä hetkessä minusta tuntui. Ikään kuin olisin saanut luvan olla olemassa ihan kokonaan, muidenkin silmissä kuin sinun. Viisivuotiaalle naapuri on melkein koko maailma. Tiedätkö, aikuisena sitä osaa nähdä asioiden arvon. Varsinkin näin etäisyyden päästä. Asla voisi ryhtyä pitämään naapurikursseja, se olisi hyvä, pakollinen oppiaine vaikka yläkouluun. Asla olisi hieno opettaja, iso ja peloton. Ehkä voit ehdottaa hänelle? Minun huutounenikin loppuivat sen jälkeen, kun niille annettiin lupa. Olenkohan muistanut kiittää Aslaa, en ole varma. Ehkä saan siihen vielä tilaisuuden.

Miten Grylli voi? Onko se kasvanut taas niin, että kohina kuuluu? On hassua ajatella, että siitä on jo kaksikymmentäviisi vuotta, kun istutimme sen. Muistan, miten nauroin, kun sain kaataa pienestä punaisesta kahvipannusta ihan oikeaa kahvia kehäksi sen istutuspaikan ympärille ja miten me yhdessä asettelimme valkoiset kivet suojaavaksi ympyräksi,

kuusitoista kiveä, muistan sen vieläkin. Voin paljastaa, että ennen kuin lähdin, kävin nojaamassa Gryllin kaarnaan, painoin muistojäljen selkärankaan. Sen ei pitänyt selvitä niin pohjoisessa. Ja silti se selvisi. Minulle tulee nyt liian surullinen olo. Täytyy lopettaa hetkeksi.

Satojen kilometrien päässä seisoo tammi. Se seisoo sinisen talon ja harmaalautaisen piharakennuksen välissä. Ihminen työntää kottikärryillä mullaksi kompostoitunutta ainesta pienelle pellolle, heittää rivakasti lapiolla, multa piirtää kaaria vasten hämärtyvää taivasta. Tammi ei ajattele mitään, se on puu, eikä sen tarvitse ajatella. Se vain on siinä ja pysyy. Kottikärryjä työntävä ihminen sen sijaan ajattelee, kaikenlaista, mutta mitä enemmän lapioon ottaa multaa ja mitä rivakammin sitä pellolle heittää loppusyksyn viilenevässä illassa, sitä hiljaisemmiksi ajatukset käyvät, Egenin ajatukset pienessä kylässä, jonka nimen voi lyhentää C:ksi. Taivaalla on kolme pientä tarkkareunaista pilveä, kuin herneitä.

Metalliset kärryt kolisevat pitkin sairaalan käytävää. Kolahdus aina matalan kynnyksen kohdalla. Edla kohentaa asentoaan. Seuraava kynnyks olisi hänen huoneensa. Edla odottaa. Hän kysyisi linnusta, se on varmasti Vera, joka työntäisi kärryt huoneeseen, Edlan korvat tunnistavat askelten rytmin.

– Niin. Ja kyllähän sillä on aina joku merkitys, mitä valitsee iholleen.

Ja Edla katselee, miten Vera silittää sormella rannettaan, hymyilee ja jatkaa matkaa kärryjensä kanssa. Edla miettii, mitä Vera kertoi. Valkoisessa huoneessa pienillä asioilla on suuri merkitys. Kärryjen ääni on jo kaukana. Edla silittää sormella omaa ihoaan hiusrajassa ja siinä kohoilevaa arpea. Oliko sekin oma valinta? Hän vajoaa ajatuksiinsa ja niihin keskeneräisiin kyhäelmiin, joita hän ehti rakentaa sinä aikana, kun asui kaupungissa. Tuulenpesiä. Tarinoita, joihin hän ei kuulunut. Niin kuin päälle olisi puettu väärän roolihahmon vaatteet ja työnnetty näyttämölle vääriä sanoja väärässä suussa. Hän oli yrittänyt hymyillä paljon vasten kaupunkia, mutta nyt kun

hän ajattelee tarkemmin, se olikin ollut pelkkä irvistys. Pelkäävän pedon irvistys. Edla kaivaa tyynyn alta paperinsa ja kynänsä.

Hei taas Egen. Juttelin äsken Veran kanssa, kirjoitin hänestä aiemmin – ja mustasta linnusta ranteessa. Sekin liittyy rakkauteen, Vera kertoi minulle. On ihmeellistä, miten muutamassa minuutissa voi saada tietää ihmisestä niin paljon. Ja ihan vain siksi, että on utelias! Luulen kuitenkin, että enemmän kuin lintu jonkun tuntemattoman Veran kädessä, sinua kiinnostaa se, kenestä minä puhun, kun puhun rakkaudesta. No. Täältä pesee! Voitko kuvitella, minä rakastuin jääkiekkoilijaan. Minä, puiden istuttaja, taivaanrannanmaalari, sotkutukka, aikuiseksi suostumaton. Minä kirjaimellisesti törmäsin häneen kadulla, olin ajatuksissani ja niin oli hänkin. Hän pysyi pystyssä, mutta minä kellahdin katuun kuin keila, jäin sätkimään raajoillani kuin mikäkin mustekala. No, viikon päästä tuosta emme olleet viettäneet hetkeäkään erossa toisistamme. En mene sen tarkemmin yksityiskohtiin, mutta sovimme toisillemme saumattomasti. Minä olen pieni ja hän on iso. Minä olen köyhä ja hän on rikas. Minä olen puhelias ja hän on hiljainen. Minä olen tuulta ja vettä, hän on maata ja tulta. Hän oli hassu näky kivijalka-asunnossani, jonka huonekorkeus on tavanomaista matalampi. Hän joutui kävelemään kyyryssä, ettei olisi lyönyt päätänsä kattoon. Lamppuni hän onnistui halkaisemaan ohimollaan, mikä saavutus!

Mikään ei kuitenkaan kai kestä ikuisesti. Luulen, tai korjaan, tiedän joka solullani, että kun pääsen sairaalasta, me emme enää tapaa. Tämä päähäni osunut kiekko lähti hänen lavastaan, kiihkeässä paikallisottelussa. Mikä ihmeellinen sattuma. Ensimmäinen kerta, kun olen jäähallissa, saan päähäni kiekon ja vieläpä rakastettuni läimäisemänä. Minulta lähti taju, mutta muistan, miten näin hänen lämäisevän hirveällä voimalla kohti maalia ja miten kiekko kimposi vastustajan mailasta ja lensi kohti minua. Kiekko osui keskelle otsaani. Olisi hienoa sanoa, että näin tähtiä, mutta ei, tajuntani katosi silmänräpäyksessä. Heräsin sairaalasta. Lääkäri sanoi, että saan kiittää villapipoani siitä, että olen hengissä. Viitsisitkö käydä lampolassa

rapsuttamassa Helgaa ja Hermannia, kiitä villoista – ja hengensäilyttämistä.

Ehkä mietit, miksi ajattelen rakkauden päättyneen. No. Viime viikolla pääsin jo kävelemään, otsaluunmurtumaani liittyi jokin vuotovaara, mutta en minä siitä ymmärrä sen enempää. Pysyin sängyssä niin kauan kuin käskettiin (kauan!) ja söin kipulääkkeitä ja jokin piuhakin minuun kulki. Aivovammalta säästyin, taidan olla onnekas. Jokin painetta alentava leikkaus minulle tehtiin, minulla on hieno arpi hiusrajassa, lisää uskottavuutta. Luulisin. Mutta siis, kävelyretkelläni ajauduin sairaalan kahvilaan ja siellä oli tarjolla laaja kattaus erilaisia lehtiä. Tunnustan, otin vaihtokappaleen mukaani muutaman ja palasin sänkyyni lueskelemaan. Toista lehteä selatessani, löysin keskiaikaiselta rakkaani kuvan. Hän ei ollut kuvassa yksin. Sillä naisella oli korpinmustat hiukset ja käsi rakkaani rintakehällä. Ei paljoa erehtymisen vaaraa. Totta kai tarkistin lehden päiväyksen; niin tuoretta tavaraa, että melkein tekisi mieli heittää lehmänpaskavertaus, mutta vedän rajan tähän. Opetit minulle kuitenkin käytöstapoja, eikö niin?

Pääsen kotiin ensi viikolla, kaikki turvotus on melkein jo hävinnyt, eikä minua enää huimaa. Aion mennä pieneen kivijalkaasuntooni, katsella oven pielen hiljaisuustähtiä, sitten pakkaan kaiken, mikä on tärkeää ja lähdän taas.

Haluaisin nyt kysyä sinulta Egen, että mitä jos tulen takaisin C:hen? Jos otan takaisin kaikki sanani siitä, että aika ajaa meidän ylitse ja että C:n täytyisi uudistua ja sinun ja minun ja kaikkien. Haluan imeä nuo sanat takaisin suuhuni niin kuin sen mauttoman spagetin, jota sain eilen täällä syödäkseni. C on minun kotini ja nyt kun kokeilin tätä muuta, en halua mitään muuta kuin palata. Kyllä sinä tiedät, tämä ei ole minulle helppoa. Olen kovapäinen kuin se Aslan viimekesäinen musta vasikka, se joka juoksi päin seinää ihan vain huvikseen. Ja ihan hyvin sekin kasvoi, vaikka vähän hulluttelikin.

Edla laskee kynän kädestään, pyörittelee sitä. Hän havahtuu kynän tekstiin: San Jose Sharks. Edla oli saanut kynän mieheltä, jota kuvitteli hetken rakkaakseen. Edla oli kantanut kynää taskussaan kuin mitään aarretta. Hailta saatu aarre. Edla muistaa lukeneensa, että haiden on uitava pysyäkseen hengissä. Pysähtyessään ne hukkuisivat. Ehkä hän oli ollut vain virtaavaa vettä miehen uintiretkellä. Edla ruuvaa kynän osat irti toisistaan, heittelee ne yksitellen lavuaarin alla nököttävään roskakoriin. Kaikki osat osuvat maaliinsa, lakkaavat olemasta.

Edla ei tiedä, miten lopettaisi kirjeen, eihän hänellä ole edes kynää. Ikkunasta näkyvä taivas kertoo, että alkutalven ensimmäinen pakkasen on kiristymässä. Edla miettii kylää ja kaupunkia, ohimollaan lampun hajoittanutta haimiestä, Aslaa, lampaita, Grylliä ja ennen kaikkea Egeniä. Sitä kuulumisen tunnetta, josta Edla oli halunnut leikata itsensä irti kuin paperinuken, tarkasti katkoviivoja pitkin irti taustasta. Hän oli kuvitellut itsensä kaupunkiin, luonut mielikuvan rakastumisesta, elämästä kaupungissa, pienistä kahviloista, ihanasta kiireentunnusta ja elämän sykkivään olemukseen tutustumisesta, kaikesta siitä, mikä olisi vastakohtaa C:n hitaille päiville ja hiljaisuudelle. Hän oli kuvitellut kaiken etukäteen ja uskonut tuohon kuvitelmaan niin paljon, että olisi varmaan rakastunut lyhtytolppaan, ellei sattumoisin olisi törmännyt tuuliajolla olleeseen jääkiekkoilijaan. Edla kävelee kahvilaan, pyytää kynää lainaan ja jatkaa kirjoittamista:

En halua enää lepattaa. Minä haluan sitoa itseni solmulla C:hen. Haluan mieluummin elää, kuin uskotella eläväni. Siinä on iso ero. Tiedän, että sinä tiedät. Laitan tämän kirjeen tänään postiin. Ehdit saada sen varmaan ennen kuin näet minut. Anteeksi kun lähdin huutaen. En tee sitä enää. Tällä kertaa tarkoitan sitä. Olet minulle rakas.

Ja loppuun Edla kirjoittaa nimensä, sen jonka Egen hänelle antoi, lapselle, joka nostettiin ylös sateisena iltana kivisiltä portailta. Hän laittaa paperit kuoreen ja kirjoittaa huolellisesti päälle nimen ja osoitteen.

Egen istuu sängyllään, katselee koukeroisella käsialalla kirjoitettua nimeään ja osoitetta. Hän avaa kuoren, lukee. Ennen viimeistä sivua Egen laskee paperit hetkeksi kädestään, kävelee kuistille ja avaa oven. Ulkona sataa harvoja pisaroita, Egen astuu kiviportaille ja hengittää.

Kun Edla oli lähtenyt, oli ovesta lentänyt säleitä ja ikkunalasit olivat päästäneet huolestuttavan äänen. Egen silittää sormellaan ovenpieltä. Hän ottaa takataskustaan pienen puukon ja vuolee karmipuuhun pienen loven. Tämä oli jo seitsemäs. Seitsemäs kotiinpaluu oven paukautuksen jälkeen. Egen ei halua miettiä, kuinka monta lovea siihen vielä ehtisi kertyä, kuinka monta lähtemisen ja palaamisen merkkiä. Egen sulkee oven, kävelee takaisin kirjeen luo.

Ps: Ai niin! Unohdin kertoa pienen mustan linnun tarinan. Vera kertoi minulle, että linnun kuva muistuttaa häntä lapsena löytämästään mustarastaanpoikasesta, jota hän ruokki ja opetti lentämään. Ja miten hän yksinäisinä hetkinä kuvittelee, että tuo lintu ranteessa laulaa hänelle. Aika kamalan ihanaa ja surullista yhtä aikaa, vai mitä! Nähdään pian. E.

Egen taittelee paperit takaisin kuoreen ja vie sen lipaston laatikkoon, kuuden aiemman kirjeen joukkoon. Tällä kertaa postileima oli lyöty kirjeeseen kauempana kuin koskaan ennen. Viimeksi Edlalta oli lähtenyt hammas, kun oli tavannut vapaakiipeilijän naapurikaupungissa. Sitä ennen olkavarteen oli tullut palovamma, kun Edla oli rakastunut tulennielijään, ja oli itsekin kokeillut. Egen ei muista kaupunkia, eikä jaksa tarkistaa. Kaupunkeja, vahinkoja, kipua, irtoamisia aina uudelleen ja uudelleen.

Ja Egen nousee, hakee kirveen, kävelee hiekkatietä kylän kyltin luo. Vaikka kirves on painava, Egen nostaa sen kevyesti ilmaan. Kylän nimestä on jäljellä kaksi kirjainta. Alun perin kirjaimia oli kahdeksan. Rimassa toisena komeileva kirjain putoaa ja jäljelle jää vain ensimmäinen. Vielä hetken aikaa Egenillä olisi syy herätä aamuihin, nousta ylös, sytyttää tuli puuhellaan, keittää pannukahvit, valmistaa kolmen munan munakas, pukea saappaat jalkaan, astua ulos, tarkistaa päivän posti ja tehdä muita ohikiitäviä elämänasioita. Edellisen kirjaimen pudotuksen jälkeen aikaa kului kolme kuukautta. Sitä ennen puoli vuotta. Egen ei halua ajatella aikaa, se otetaan, mitä annetaan. Joskus hän oli leikitellyt ajatuksella, että kertoisi Edlalle, mitä oli tekemässä sinä harmaana iltana, kun kuuli sateen läpi itkua portailta. Mutta jotkut asiat saa jäädä kertomatta, niistä ei ole kenellekään mitään hyötyä.

Kun yö humauttaa paikoilleen ja kietoo puut, eläimet ja ihmiset pimeään tai uneen, puurimassa paikallaan nököttävä C hehkuu valkoisena, odottaa. Yksinäinen kirjain piiloon kaartuvan hiekkatien oikeassa reunassa on kuin alas pudonnut pieni kuu.